

P

CK.0000073269

Sóng Thảo

Đi qua thời gian

GUYÊN
C LIỆU

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP
THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

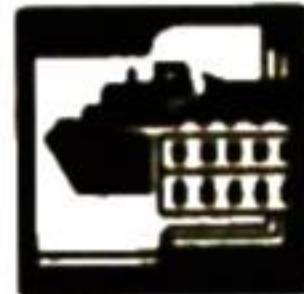
Đi qua
thời gian

PHẠM PHƯƠNG THẢO

Đi qua
thời gian

(Tái bản lần thứ nhất)

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

Lời giới thiệu

CỦA ĐỒNG CHÍ NGUYỄN MINH TRIẾT^(*)

Tất cả mọi người đều có một thời không bao giờ quên, trong đó một số người có cuộc sống và sự nghiệp đã “Đi qua thời gian” vẫn được mọi người nhắc nhở. Ở đây tôi muốn nói đến một người, người bạn, người đồng chí gần gũi có thời gian khá dài cùng công tác Đoàn với tôi, cùng làm việc tại Thành phố Hồ Chí Minh, cùng học hai năm dưới mái trường Đảng cao cấp Nguyễn Ái Quốc.

Thời kháng chiến đất nước mình nghèo, chắc nhiều người hồi nhỏ cũng cơ cực như bạn Phương Thảo. Ở miền Tây Nam bộ cũng như nhiều miền quê trên đất nước này, những hoàn cảnh khó khăn trong cuộc sống, gia đình ly tán... chẳng hiếm gì; việc vượt lên gian khó để tận dụng hoàn cảnh mà sống, học tập, rèn luyện, phấn đấu, do vậy cũng là

(*) Nguyên Ủy viên Bộ Chính trị, nguyên Chủ tịch nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam.

thường tình đối với bao người yêu nước, yêu quê hương xứ sở của mình. Tôi đọc tập sách này mà càng thương quý những con người và gia cảnh như bạn Phương Thảo, bởi sự bình dị, chân chất, nhưng giàu nghị lực, có ý chí vươn lên mãnh liệt, không một thử thách nào là không vượt qua, không gì đè bẹp nổi.

Rất vui khi thấy trên chặng đường dài đi theo sự nghiệp kháng chiến, kiến quốc, rất nhiều người đã thắng được chính mình và đã thành đạt. Bạn Phương Thảo là một trong những người như thế. Đến với đoàn thể và cách mạng, rồi đi theo đến cùng, làm bất cứ công việc gì được phân công và làm tốt cả những việc hơi quá sức mình; công tác Đảng và công tác quản lý Nhà nước không phải để làm “quan”, làm lãnh đạo, mà là để gắn bó với dân, hiểu được dân và phục vụ nhân dân; hoạt động nghị trường dù mới mẻ và có phần dễ bị khớp với một người phụ nữ quen làm nội trợ gia đình, thế mà lại có nhiều sáng tạo và kinh nghiệm để lại cho bất cứ ai làm nghị sĩ thời nay. Đọc những trang tự thuật về phần này, tôi cứ tự hỏi sao phụ nữ Việt Nam giỏi thế, sao bạn Phương Thảo hay thế? Hỏi là hỏi vậy thôi, chứ mọi lý lẽ nguyên do thế nào thì đã rõ ràng và cụ thể trong từng câu chuyện của bạn trong tập sách. Bạn viết chính luận mà như tâm sự chuyện đời vậy, nghe bạn trả lời phỏng vấn mà như nghe lời tâm huyết, tự bạch.

Quả thực bạn Phương Thảo không có điều kiện học cao như bao người khác; bạn cũng không có nhiều phần thưởng cao quý được liệt kê như nhiều cuốn hồi ký khác. Nhưng cứ mỗi lần trong Quốc hội hay Hội đồng nhân dân Thành phố bạn nói về cơ chế lãnh đạo, về chuẩn hóa cán bộ, về hoạt động chất vấn trong nghị trường, về chính quyền đô thị, về hiệu quả đầu tư, về chống tham nhũng..., thì nhiều người dân nghe thấy thích thú và hy vọng sâu hơn về những lớp cán bộ biết “nói và làm”.

Tôi tin là dù bạn có viết lời cho một bản nhạc, hay cảm hứng thành thơ khi ở Trường Sa, thì cũng chỉ để minh họa thêm cho sự bình thường của người phụ nữ hạt nhân trong một gia đình rất bình dị, hạnh phúc mà thôi. Điều đó cũng phù hợp với ai đó muốn “chộp” ảnh “Bà Hội đồng” đi làm bằng xe đạp để đưa lên báo; hay ai đó bình phẩm chiếc áo dài truyền thống và bộ vest bạn hay mặc; rồi lại thấy tấm ảnh người phụ nữ ấy ngồi sau xe máy của “ông xã” khi ở công sở về; nghỉ hưu rồi mới biết bạn có sở thích “rất mê xem phim”...

Tôi đồng tình với bạn khi “*ghi lại những nét chấm phá, những lát cắt cuộc đời theo dòng chảy của cuộc sống và cuộc chiến đấu hào hùng của nhân dân trong sự nghiệp đấu tranh giải phóng và trong thời hòa bình, xây dựng đất nước*”. Bạn viết chân thành và mộc mạc, chất phác và tự nhiên; chẳng phải tìm kiếm từ ngữ hoa mĩ, không xây dựng thành

hình tượng, không cơ cấu cầu kỳ; cứ có sao nói vậy như lời tự sự từ tâm can, với phong cách giản dị mà rất đỗi thân quen như con người đó vậy.

Cũng như nhiều cán bộ hữu trí khác, bạn nghĩ “*mình còn mắc nợ dân nhiều*”; và bạn vẫn đang làm việc theo gương của những người đi trước, làm việc lặng lẽ để cống hiến. Thế đấy, bạn Phương Thảo “Đi qua thời gian” rèn luyện và phấn đấu, bây giờ đi tiếp theo “*cái được lớn nhất là ở phía người dân*”.

Xin giới thiệu cuốn sách này tới bạn đọc và hy vọng câu chuyện về bạn Phương Thảo cứ mãi là “niềm tin vào những giá trị sống tốt” với mọi người.

*Thành phố Hồ Chí Minh,
tháng 8 năm 2012*

2.10/2012

NGUYỄN MINH TRIẾT

Đôi dòng tâm sự

Tôi viết những dòng này, cuốn sách này với tất cả lòng biết ơn những gì mình có được.

Tôi không viết hồi ký hay tự truyện mà chỉ ghi lại những nét chấm phá, những lát cắt cuộc đời theo dòng chảy của cuộc sống và cuộc chiến đấu hào hùng của nhân dân trong sự nghiệp đấu tranh giải phóng và trong thời hòa bình, xây dựng đất nước.

Tôi muốn lưu giữ mãi tấm chân tình nồng hậu của người dân vùng sông nước miền Tây Nam bộ - quê hương tôi; của người dân Sài Gòn - Thành phố Hồ Chí Minh, nơi tôi gắn bó trong một thời gian dài. Bởi đối với tôi, lòng dân cứ ấm mãi, cứ luôn là động lực, là nguồn cảm hứng thúc đẩy tôi vươn lên trong suốt cuộc đời.

Tôi cũng muốn viết đôi điều về gia đình, về những người thân yêu, về những sự hy sinh thầm lặng với tất cả lòng tin yêu mà trong cuộc sống vốn rất ít nói với nhau thành lời.